

Aktualitātes bāriņtiesā

Bāriņtiesa ir novada, pilsētas vai pagasta pašvaldības izveidota aizbildnības un aizgādības iestāde, kas prioritāri nodrošina bērna vai citas rīcībnespējīgas personas tiesību un tiesisko interešu aizsardzību.

Pagastos un tajās pilsētās, kurās nav zvērināta notāra, kā arī novados, izņemot administratīvā centra pilsētu, ja tajā ir zvērināts notārs, bāriņtiesa Latvijas Republikas Civillikumā paredzētajos gadījumos sniedz palīdzību mantojuma lietu kārtošānā, gādā par mantojuma apsardzību, kā arī izdara apliecinājumus un pilda citus šajā likumā noteiktos uzdevumus.

No 2022. gada 1. janvārī Vestienas pagastā darbu uzsāka bāriņtiesas locekle Rudīte Ligita Jansone.

Rudītei ir liela pedagoģiskā un vadītājas darba pieredze. 30 gadus viņa ir strādājusi un vadījusi bērnu namu Zīlūks, kas atradās Sidrabiņos, Sausnējas pagastā.

Rudīte stāsta par saviem jaunajiem darba pienākumiem: „Manos darba pienākumos ietilps šādu jautājumu kārtošana – aizstāvēšu bērnu un aizgādībā esošu personu tiesības un intereses, izskatot iesniegumus un sūdzības, veicot faktu

Rudīte ar ebru tehnikā veidoto zīmējumu.

pārbaudes; izsniegšu notariālos apliecinājumus, sniegšu palīdzību mantojuma lietu kārtošānā: apliecināšu darījumus, ja summa nepārsniedz 8537 eiro; ierakstīšu testamentu testamentu grāmatā; apliecināšu piemaksas, paraksta īstumu, dokumentu kopijas, parakstus uz nostip-

rinājuma lūguma ZGR.

Rudīte sastopama būs Vestienas pagastmājā, darba telefons: 26530400, e-pasts: rudite.jansone@madona.

Lielu paldies viņa saka Vestienas pagasta pārvaldei, kura iekārtoja darba kabinetu un nodrošināja darba apstākļus Vestienā.

Rudīte: „Vestieņu iepazīnu caur biedrības „Dieviņa” organizētajiem pasākumiem un sieviešu nometnēm. Ļoti skaista, ainaviska vieta. Vestiena var lepoties ar savu muižu un tās parku. Protams, ikvienam no mums ir jāpieliek sava roka, lai pagasts plauktu un būtu arvien skaistāks un pieprasītāks dzīvošanai.”

Rudīte ir personība, kurai patīk radīt skaistas lietas. Pirms kāda laika Vestienā „Inčos” bija iespēja piedalīties ebru mākslas nodarbībā. Rudīte atzīst, ka nodarbība viņu iedvesmoja un viņas ar draudzeni iegādājās ebru komplektu un tagad, brīvā brīdī no darbiem, rada skaistus zīmējumus un priecājas par krāsām un gleznām, ko pašas rada.

Rudītei patīk sēņot, pavadīt laiku dabā. Viņa ir aktīva pirtī gājēja un ziemas peldes cienītāja.

Sarunājās Ināra Viļķina

Vestienas bibliotēkas jaunumi

Bibliotēkām, janvāra mēnesis galvenokārt paiet apkopojot un analizējot iepriekšējā gada darba rezultātus, gandrīz kā ļi niešiem jaunais gads tā īsti iesākas februārī – tad, kad nodotas gada atskaites par iepriekšējo darba periodu. Jau pāris mēneši pavadīti šajā gadā, bet atskatoties uz pagājušo, nedaudz skaitļu par mums pašiem:

pakalpojumu ir izmantojis 241 cilvēks, apmeklējot bibliotēku 2815 reizes un saņemot 6626 iespiecīdarbus. Pašlaik pieejams krājums ar apmēram 5000 grāmatām un 30 nosaukumu periodiskajiem izdevumiem. Daudzu lasītāju vārdā, liels Paldies Majijai Ārentei, Baibai Cielavai, Anitai Grozai par visa gada garumā dāvinātajiem 14 nosaukumu žurnāliem.

* 2022. gadā no 21. marta līdz 25. martam sevi piesaka, jau par stabilu tradīciju kļuvusī, Digitālā nedēļa (E-prasmju nedēļa), kuras ietvaros, šobrīd gan liekot uzvaru uz tiešsaisti, būs iespējams sekot līdzī atklāšanas un noslēguma pasākumiem, dažādiem konkursiem un testiem, būs iespējams piedalīties Eiropas organizētajos tiešsaistes pasākumos.

* Šajā pavasarī Dabas aizsardzības pārvalde ir uzsākusi kampaņu „Misija – KRUPIS. Izglāb princi!”, kurā aicina sabiedrību ziņot par zināmajiem autoceļu posmiem, ko gadu no gada pavasarī šķērso migrējošie krupji.

Bet, lai veicinātu skolēnu izpratni par abinieku būtisko lomu dabas ciklā un pievērstu uzmanību ikgadējai pavasara krupju migrācijai, Dabas aizsardzības pārvalde izsludina skolēnu radošo darbu konkursu. Konkursa dalībnieki sevis izvēlētā tehnikā (dzejolis, stāsts, pasaka, dziesma, skaņdarbs, glezna, zīmējums, video, instalācija, tekstilmozaika, kolāža, izšuvums, adījums) aicināti radīt darbus par kampaņas saukli „Misija – KRUPIS. Izglāb princi!” un līdz 15. martam (ieskaitot) nosūtīt Pārvaldei. Jautājumu gadījumā var rakstīt krupis@daba.gov.lv vai zvanīt pa tālruni +371 67800389.

Uz tikšanos bibliotēkā!

Vēl ar ziemīgiem sveicieniem Vestienas bibliotēkas vadītāja Jūsma Ogorodņikova

Misija - KRUPIS
Izglāb princi!

KĀ
IESAISTĪTIES MISIJĀ?

Piesaki sev zināmas krupju migrācijas vietas
krupis@daba.gov.lv

Piesakies par brīvprātīgo kādā no vietām!

Sagaidi apstiprinājuma e-pastu un norādes!

Dodies patrulās, ievērojot drošības noteikumus!

Saskaiti izglābtos un bojāgājušos un iesniedz datus!

Karti ar krupju migrācijas vietām un pieteikuma anketu atradīsi:
www.daba.gov.lv/lv/misija-krupis

Iedvesmo un iesaisti citus!
#izglabprinci

Tuvojoties pavasarim, iepriecināsim vestieniešus ar humora vakaru. Tas mums visiem šobrīd ir vajadzīgs, smieklī garantēti. Paldies Vestienas pamatskolas kolektīvam par atbalstu un atļauju izmantot muižas zāli pasākumam.

Piektdien, 11. martā 19:00

Stand-Up komiķis Maksims Trivaškevičs Vestienas muižā viesus iepriecinās ar soloprogrammu „Latviešu komiķis”, kura 2019. gada novembrī piedzīvoja pirmizrādi, un tās ietvaros autors stundas garumā stāstīs savus jaunākos labākos jokus.

Maksims Trivaškevičs ir komiķis ar īpatnēju un oriģinālu humora pasniegšanas veidu, kura dēļ skatītāji nereti smejas līdz asarām, bet viņa iepriekšējā izrādē „Humors pa latviski” nodrošināja kārtīgu smieklu un no tā izrietošu C vitamīna vairāk nekā desmit tūkstošiem skatītāju.

Darba laikā Maksims vada humoršoviņu Stīvais Nemelo.

Paspējis paviesoties Jāņa Skuteļa „Pusnakts šovā”, ar savu humoru izpelnīties Latvijas speciālistu uzmanību un ar regulārām uzstāšanās reizēm priecējot latviski runājošos gan dzimtenē, gan arī ārzemēs, Maksims beidzot viesosies Vestienā.

Ieeja- 3 eiro.

Ievērosim visus tā brīža epidemioloģiskos noteikumus.

Jolanta Bardziņa,
Vestienas tautas nama vadītāja

Sieviešu deju kolektīvam „ALMADA” 20 gadu jubileja

Dejas prieks nepazīst vecumu. Vestienas sieviešu deju kolektīvam „ALMADA” februārī aprit 20 gadi, kopš šarmantās dāmas ir sanākušas kopā, lai izdejoju dzīvi. Kopā viņas sasauca mūsu ilggadējā kluba vadītāja Alīda Graubiņa.

Sieviešu deju kolektīvā „Almada” šobrīd dejo: Mirdza Sokolova, Anna Jankava, Anita Ločmele, Alla Piņķe, Renāte Riekstiņa, Dzintra Jeļisejeva, Olga Džoisā, Dace Čandere (kolektīva vadītāja kopš 2010.g.).

Bijušās kolektīva dalībnieces: Ezerlīce Aneļa, Janīna Licite, Dzidra Auziņa, Danuta Kiopa, Agnese Ģērķe, Henrieta Puriņa, Indra Lūse, Ināra Kļaviņa, Maija Balode (kolektīvu vadīja no 2008 – 2010. g.), Alīda Graubiņa (kolektīva dibinātāja un vadītāja no 2002 – 2008. g.).

Kāpēc dāmas dejo, ko par to saka viņas pašas?

Alla. Dejošana man ir mīļa jau no skolas laikiem. Dejojot man ir atslodze no darba, varu izkustēties mūzikas pavadībā kopā ar citām dāmām. Lai gan dejojām savam priekam, tomēr koncerti arī dod pozitīvu lādiņu.

Vera. Es deju visu mūžu, tāpēc esmu dzīvesprieka pilna. Šobrīd vairs nedejoju, jo vairs nevaru visu apvienot, taču visās jubilejās esmu klāt.

Anna. Dejoju, lai kauli nerūsē. Kopā jautrāk, interesantāk. Jaunībā dejojām kopā ar vīru, tagad viņš tikai šo-

feris.

Nellija. Esmu visu mūžu pašdarbniekos, jau no 1958. g. Šobrīd vairs nedejoju, jo veselība neatļauj, bet ar prātu, skrietu...

Mirdza. Dejoju savam priekam un veselībai, ar nepacietību gaidu katru mēģinājumu.

Dace. Dejošana ir mana atslodze no darba skolā. Izdejas vairāk par 40 dejām, (ap 15 dejām aprakstus Dace pati veidojusi). Piedalījusās 6 Sieviešu deju festivālos.

Olga. Dejoju, jo patīk mūzika, ritmi, apgūt ko jaunu un patīk mūsu dāmu kolektīvs.

Renāte. Dejoju tāpēc, ka dzīvoju.

Anita. Dejoju, jo ļoti patīk kompānija, kustība, mūzika.

Dzintra. Kopā būšana, sevis uzturēšana formā. Prieks.

Dejas nepieciešamas ik katram cilvēkam! Dejas vairo pašpārlicību, prieku, noņem stresu un mazina nogurumu, vairojot enerģijas pieplūdumu! Deja – lielisks veids kā aizmirsties no ikdienas un gūt pozitīvas emocijas. Ir daži visisākie ceļi uz laimi, un dejošana ir viens no tiem.

Sveicam mūsu šarmantās dāmas, kuru moto ir – Ar deju pa dzīvi!

Jolanta Bardziņa,
Vestienas tautas nama vadītāja

Pirmsskolas aktualitātes

Ļaujies, lai gaisma piepilda sirdi,
Aizmirsti ļauno, ko redzi vai dzirdi!
Nokrati skumjas kā smagumu lieku,
Smaidi un dāvā pasaulei prieku!

Februāra mēnesis – gaismas, sveču un mīlestības mēnesis, kas vienmēr ir tumšs un drūms, šoreiz atnesis mums daudz jaunu piedzīvojumu, kā arī gaišākas un garākas dienas.

2. februārī svin Sveču dienu. Tā iezīmē ziemas vidu. Daudzas latviešu tradīcijas saistās ar šo dienu, tai bija savas dziesmas, rotaļas, paražas, ticējumi un ēdieni. Kaut vai – lai gads būtu jautrs un pats cilvēks skaists, Sveču dienā jāēd cūkas gaļa, daudz jāsmejas, jādzied, jābūt jautram, jātērē nauda. Viens no svarīgākajiem darbiem šajā dienā – sveču liešana – to arī dara pirmsskolas bērni, jo šajā dienā lietās sveces deg visgaišāk un visilgāk. Tapa skaistas sveču grāmatzīmes un sveču raksti radošajos darbos.

14. februārī tiek svinēta Valentīndiena jeb visu mīlētāju diena, līdz ar to pirmsskolas darbinieku un bērnu seļās vairāk prieka, liksmības, labu vārdu jeb mīlvārdu.

Smails ir kā rotaļīgs saules stars, kurš saista ar neredzamiem pavedieniem mūs visus. Tad pelēkā diena var kļūt par varavīksni labiem darbiem, jo vislielākā vērtība ir tam, ko darām ar patiesu prieku un no sirds.

Šo rītu sirsniņāku radīja mīlas dziesmas un dejas, kā arī varējām viens otram nodot gaisa buču caur dziesmiņu „Buča tev, buča man!”

Visi kopā priecājāmies, baudījām sirsniņas melodijas un grupiņās pēc tam tapa radošie darbi ar sirsniņu izrotāšanu.

Mēs visi zinām, cik mazs solis ir no draudzības līdz kādam naidīgām vārdam, ne – draudzēšanos, pāri nodarīšanu otram. Īpaši vērojams mūsdienās, līdz ar to mēs, pirmsskola, esam iesaistījušies **Dzīmbas drošības programmā**, kuru organizē centrs „Dardedze”. Tā ir nevalstiska organizācija, kuras mērķis ir pasargāt bērnus no jebkura veida vardarbības. Manuprāt šī centra darbinieki veic fantastisku darbu, izglītojot sabiedrību, skolotājus, vecākus, bērnus un jauniešus, sniedzot dažāda veida atbalsta kampaņas. Viena no tām – organizēt apmācības skolotājiem **Dzīmbas drošības programmā**, kuras mērķis ir:

- mācīt bērniem personiskās drošības iemaņas saskarsmē ar citiem cilvēkiem, veicināt bērnu spēju izvairīties no nedrošām situācijām, veicināt adekvātu pašapziņu un pāridarījumu atklāšanu, komunikāciju starp vecākiem, pedagogiem un bērniem par personisko drošību attiecībās un rīcību apdraudošās situācijās.

Lai visiem droši, sargāsim viens otru un gaidīsim vairāk saules staru pavasarī!

Lāsma Vītola, Pirmsskolas skolotāja

Februāra aicinājums ticēt, cerēt un mīlēt

Lai gan februāris ir gada visīsākais mēnesis, tomēr tas ir nozīmīgiem notikumiem un senām tradīcijām bagāts. 2. februārī atzīmējam Sveču dienu, ko senlatvieši dēvējuši par Grabenīcu, Sveaini un Ziemas Māru. Sveču diena iezīmēja ziemas vidu, un sveču gaismā tika ievadīts agrs pavasaris. Šis laiks pieteica sevi ar dažādām sveču dienas tradīcijām, rotaļām, dziesmām, ticējumiem un ēdieniem. Mielošanās un smiešanās sveču dienā bija neatņemama sastāvdaļa katrā mājā, no senčiem esam pārman-tojuši arī sveču liešanas tradīciju.

2. februārī skolotājas Ingas Stradiņas vadībā notika sveču liešanas darbi, un sveču aromāts piepildīja Vestienas pamatskolas telpas. Mēs vēlējam viens otram gaismu un siltumu, un, lejot sveci, iedomājamies kādu vēlēšanos. Ticējums vēsta, ka brīdī, kad esi gatavs, lai vēlēšanās piepildās, svece jāaizdedzina un kādu brīdī jāveras tās liesmā, domājot un sūtot tai labas domas. Sveces kalpo par gaismas, mīlestības un labestības avotu, tādēļ Sveču dienu daudzi mēdz pavadīt kopā ar sev mīļiem cilvēkiem.

14. februārī svinam Valentīndienu, jo, kā vēsta seni nostāsti, šī diena ir nosaukta par godu Svētajam Valentīnam, visu mīlētāju patronam jeb aizbildnim. Valentīna diena apvieno gan kristīgās pasaules, gan Senās Romas tradīcijas, un ar

to saistās daudz dažādu leģendu. Mūsdienās Valentīndienā saviem mīļajiem dāvinām ziedus, saldumus un sakām mīļus vārdus, taču jāatceras, ka mīlestība un rūpes par mīļoto cilvēku ir jāizrāda ne tikai sirsniņdienā, bet katru dienu. Galvenais, lai šie vārdi nāk no sirds! „Viens Tevi mīl, un Tu esi šai pasaulē vajadzīgs. Tu vienu mīli, un Tev šo pasauli vajag, lai vienam to dāvātu.” – šo vārdu autors ir dzejnieks Rainis.

Ar salu, sniega kupenām, apled-jušiem ceļiem un takām šoziem dižojās puteņu mēnesis februāris, piedāvājot ikvienam šīs dabas parādības izbaudīt pilnā apmērā. Baltais sniegs ir bērnu prieks! Sniega dienā – 9. februārī – bija piemēroti laika apstākļi, lai dotos ārā baudīt ziemas priekus. Vestienas skolas

pagalmā bērni vēla lielas sniega bumbas, taisīja sniega pikas, veidoja iespaidīgus sniega cietokšņus un dažādas sniega figūras.

Februāra sākumā saņēmām Madonas novada pašvaldības informāciju par Vestienas pamatskolas reorganizāciju. Diemžēl šī ziņa mūs neiepriecināja, jo mūsu skola iekļuvusi mazo skolu slēgšanas virpulī ar mērķi sakārtot skolu tīklu Latvijā. Madonas novada pašvaldības vadītāji attālināti tikās ar skolas administrāciju, izglītojamo vecākiem, pagasta vadību, lai pārrunātu ar šo procesu saistītos jautājumus un modelētu atstāšanas

iespējas nākotnē. Mēs apzināmies procesa neizbēgamību un esam informēti, ka šī realitāte ir skārusi ļoti daudzās skolas Latvijā ar nepietiekošu izglītojamo skaitu. Taču atcerēsimies mūsu dižgara Raiņa vārdus par to, ka pastāvēs tas, kas pārmainīsies. Pastāvēs skaistā Vestienas muižas ēka, un laiku laikos mūsu skolas dažādu paaudžu absolventi, pedagogi un darbinieki lieposies ar to, ka šeit daudzus gadus ir darbojušies skola – Vestienas gaismas pils.

Lai dzīvotu, nav vajadzīgs daudz – tikai balta sniegpārsla plaukstā, saule debesīs un mīļā cilvēka smaids. Lai būtu laimīgs, nav vajadzīgs daudz – tikai ticēt, cerēt un mīlēt.

Elita Leiboma,
Skolotāja

Dziedot dzimu, dziedot augu...

Vienmēr dzīvespriecīga, enerģiska un vitāla - tāda ir Sarmīte Apine, mūzikas skolotāja Vestienas pamatskolā. Uz balto muižas ēku viņa mēro ceļu jau piecdesmit sava mūža gadus.

Kāpēc tu izvēlējies skolotājas profesiju?

No bērnības ap mani ir mūzika, tētis bija ļoti muzikāls, viņš Inešu pūtēju orķestrī spēlēja trompeti. Jau agrā bērnībā vecāki man uzdāvināja astoņu basu akordeonu, ko pašmācības ceļā, ganot aitiņas, iemācījos spēlēt. Vecpiebalgas vidusskolā man bija ļoti jauks dziedāšanas skolotājs – Edgars Martinsons, viņš mani ievēroja, aicināja dziedāt meiteņu vokālajā ansambli. Lai kam jau tāpēc, ka pati mīlēju mūziku, gribēju mācīt arī citus. Un tā arī notika, nu jau piecdesmit gadus Vestienas skolā strādāju par mūzikas skolotāju.

Kā tu nokļuvi Vestienas skolā?

Esmu dzimusi Inešu pagasta „Kliģēnos”, pabeidzu Vecpiebalgas vidusskolu un aizgāju mācīties uz Rīgas Pedagoģijas skolu par dziedāšanas skolotāju. Tajos laikos darbavietas paši neizvēlējās, uz skolu atsūtīja sarakstu jeb tā saucamo sadali, kur ir nepieciešami speciālisti. Tā es izvēlējos strādāt Vestienas astoņgadīgajā skolā. Dzīvoju muižas ēkas Dienvidu spārna trešajā stāvā. Darbu sāku 1971. gada 15. augustā. Par direktoru toreiz strādāja Jānis Jāņkalns. Šī ir mana pirmā un vienīgā darbavietā. Skumji, ka šobrīd rit pēdējais mācību gads.

Pie cik direktoriem tu esi strādājusi? Kurš no viņiem visspilgtāk palicis atmiņā?

Pa šiem ilgajiem darba gadiem esmu strādājusi pie septiņiem direktoriem. Pirmais bija Jānis Jāņkalns, tad īsu brīdi Edvīns Grigorjevs, Atis Mārks, Juris Ploters, Maija Balode, Vera Gutāne un nu Jolanta Stepiņa.

Visspilgtāk man atmiņā palicis Jānis Jāņkalns, jo viņš bija direktors, kad es atnācu strādāt. Jāņkalns ieveda mani skolotāju istabā, parādīja, kur stāv klases žurnāli un pieteica, ka, uz stundu ejot, regulāri ir jāņem līdz žurnāls. Tam vienmēr bija jābūt sarakstītam, jāatzīmē, kurš skolēns nav ieradies uz stundu. Mācību pārziņa tajā laikā nebija, visus pienākumus veica skolas direktors. Bet bija pieņemts katram jaunajam skolotājam piešķirt darbuzdzinātāju, manējā bija Dzidra Kārklīņa.

Tajā laikā tu aktīvi iesaistījies arī Vestienas kultūras dzīvē. Pastāsti!

Jā, man bija daudz enerģijas. To brīd Vestienas klubā strādāja aktīva vadītāja Alīda Graubiņa. Pirmais kolektīvs, ko es vadīju, bija Vestienas jauktais koris. 1973. gadā bija Dziesmu svētku simtgade un Alīda mudināja mūs tajos piedalīties. Meklējām cilvēkus, sasparojāmies un Vestienā tapa jauktais koris, tur iepazīnos arī ar savu nākamo dzīvesbiedru Valdi, viņš dziedāja tenoros.

Piedalījāmies visur, kur varējām. Pieredzes man nebija, tikko biju no skolas sola, galva pilna ar teorētiskām zināšanām, bet prakses nekādas. Alīda bija sarunājusi Madonas mūzikas skolas skolotāju Jāni Beitiku, kas man palīdzēja iemācīt balsis dziedātājiem. Arī skatē vajadzēja piedalīties, jo tikai ar to, ka ir koris, uz Dziesmu svētkiem aizbraukt nevarēja. Satraukums bija liels, atceros, kā man trīcēja rokas dirigējot, bet uz svētkiem tikām. Tie bija pirmie Dziesmu svētki, kuros piedalījās.

Bet nebija jau tikai koris?

Nē! Alīda gribēja, lai mums būtu arī sieviešu ansamblis. Tas arvien kuplīnāja pagastā rīkotās kāzu un kristību ceremonijas. Tajā laikā ciempadomē notika ļoti daudz kāzu. Arī manās kāzās dziedāja šis ansamblis, tikai ar citu vadītāju, tas bija liels un patīkams pārsteigums, jo es to nezināju.

Vēl mums bija kapella, kas spēlēja ballēs. Nopirkām instrumentus – elektriskās klavīeres, bungas. Es spēlēju klavīeres un dziedāju, Harijs Vanags

pūta trompeti, Osvalds Elksnis spēlēja akordeonu, Barūklis Antons sita bungas, Voldemārs Blaževičs arī piedalījās, visu jau nevar atcerēties... Priecējām cilvēkus ne tikai Vestienā, braucām arī citur. Lustīgi mums gāja.

Reiz vienā ballē Vējavas klubā vietējie puīši saķīvējās, un Alīda pārbijusies mūsu jaunās bungas aši ietina palagā un izcēla pa logu ārā, lai jau jaunie cilvēki plēšas, ka tikai ar instrumentu viss kārtībā.

Vestienas klubā bija tautisko deju kolektīvi, tiem es mēģinājumos un koncertos spēlēju pavadījumu uz klavierēm, jo magnetofonu vēl nebija. Regulāri braucām uz skatēm un piedalījāmies koncertos.

Kādu brīdi strādāju arī Vestienas bērnu dārzā par muzikālo audzinātāju. Jā, nu tad es vēl biju jauna, aktīva un sabiedriskā.

Kā mainījies skola un skolēni pa šiem gadiem?

Kādreiz skolotājs bija autoritāte, skolēni izturējās ar cieņu pret pieaugušajiem, tagad diemžēl viss ir mainījies. Tagad skolotāja teikto var neņemt vērā, runāt pretī, bērni nosaka ko un kā darīt vecākiem, nevis otrādi. Bet es no savām prasībām gan neatkāpjos, tāpēc skolēni mani klausā.

Vai piekriti, ka cilvēks sākas no savām „saknēm” – savas ģimenes? Kādi bija tavi vecāki?

Viennozīmīgi – jā. Man bija brīnišķīgi vecāki. Dzīvoja kā cimd ar rociņu. Kad es beidzu Rīgas Pedagoģisko skolu, mani vecāki bija ļoti lepnī un priecīgi, un uzdāvināja man vācu akordeonu *Weltmeister*. Mamma strādāja par Vecpiebalgas pasta priekšnieci. Mums bija liela saimniecība, tāpēc tētis darbojās mājās. Atceros, kā mēs ziemā, savistūti siltās drēbēs, zirga pajūgā tikām vesti uz skolu Vecpiebalgā, dzīvojām internātā.

Visas vasaras tika pavadītas „Kliģēnos”, ravējot dārzus un strādājot siena pļavās. Lauku darbi tika veikti ar rokām, jo tehnikas nekādas mums nebija. Tētis parasti bija lustīgs, vienmēr uz jokiem, lai kur gāja, lai kādu darbu veica, atrada piemērotu tautsdziesmu, ko norunāt. Humora izjūtu un optimismu noteikti esmu mantojusi no viņa.

Turpinājums no 5. lpp.

Kas Tev dzīvē dod spēku un prieku?

Spēku dod mani bērni un brīnišķīgie mazbērni. Abas meitas – Ilze un Liene – ir mācījušās Madonas mūzikas skolā. Arī visi seši mazbērni mācās mūziku. Jaunākie mazbērni – Maija, Nora, Linda un Ernestiņš – mācās Cēsu 1. pamatskolā ar mūzikas novirzienu, visi dzied koros, ansambļos un spēlē klavieres. Mazdēls Valters ir beidzis Rīgas Doma kora skolu, šobrīd apgūst vides dizainu Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolā. Mazmeita Undīne laicam ies vecmāmiņas pēdās, jo mācās Mūzikas Akadēmijā 1. kursā par kordirigenti un dzied profesionālajā korī *AVE SOL*. Brīvajā laikā strādā jauktajā korī „Norise” par kormeistari, ir iemēģinājusi arī savu roku kā dirigente koncertos.

Prieku man noteikti dod brīnišķīgie kolēģi skolā. Lepojos, ka bijušās audzēknes – Agnese Ģērķe, Ingrida Leontjeva, Inga Stradiņa, Sarmīte Tipaine, Vineta Dāve – ir kļuvušas par skolotājām un arī par manām darbabiedrēm.

Kādi ir tavi vaļasprieki?

Ļoti patīk minēt krustvārdu mīklas, neizmantoju nekādus palīgīdzekļus, izmantoju tikai to informāciju, kas ir manā galviņā. Un puķes... Man mājās vienmēr, vai tā būtu vasara vai ziema, zied puķes. Šobrīd priecājos par četrpadsmit orhidejām, piecām prīmuliņām un piecām kalanhojām, kas katra ir savā krāsā. Pelargoniju ziedēšanas laikā pagājušajā gadā man bija divpadsmit šķirnes. Dienas nobeigums nav iedomājams bez ik vakara „Panorāmas” un pirmdienās – raidījums „VIP” (Veiksme, intuīcija, prāts).

Tavs novēlējums vestieniešiem.

Vienmēr iet caur dzīvi ar optimismu, labestību un gaišām domām!

Intervēja Agnese Ģērķe

Vestienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums „Pie Mums”

„Pagastmāja”, Vestienas pag., Madonas nov., LV-4855
Informāciju apkopojā
Ināra Viļķina
Iespriests SIA „Erante”,
Saieta laukumā 2, Madona,
LV-4801

Tirāža 250 eksemplāri.
Informatīvo izdevumu var lasīt
Facebook Vestienas pagasta
grupā <https://www.facebook.com/groups/173348683116362>

Koprades projekts – adīšanas stafete „Šalle Latvijai” Vestienā

Tikai uz vienu dienu 11. februārī, „Šalle Latvijai” atceļoja no Sarkaņiem uz Vestieni. Rokdarbnieces ieadīja Vestienas ezeru zilumu, pakalnu zaļumu, vizbulītes un sirds siltumu. Paldies Marijai Lorei, Dacei Čanderei, Maritai Čimrovai, Ilgai Sabitovai, Agnesei Ģērķei un Ingai Stradiņai.

Tālāk šalle tiks nogādāta Liezēres pagastā. Vēl līdz gada beigām šalle turpinās ceļot no pagasta uz pagastu, kur tiks ieadīti dažādi raksti, tā kļūs arvien garāka, līdz apvīs un sasildīs mūsu mīlo Latviju. Projekta noslēgumā šalle tiks nodota Brīvdabas muzejam.

Jolanta Bardziņa,

Vestienas tautas nama vadītāja

Darbīgu 2022. gadu!

To novēlu visiem mežu īpašniekiem, mežā vienmēr ir ko darīt.

Arī patreiz, uzrunātais 2019. gada Čiekura balvas ieguvējs Aivars Vanags saka: „Strādāju kopšanas cirtē – skrajcirtē, jo patreiz kokmateriāliem ir tik labas cenas, ka pagājušajā gadā, lai to nopelnītu, bija jāizcērt divas reizes vairāk.”

2021. gada septembrī LAD izsludinātajā jaunaudžu kopšanas projektu “Ieguldījumi meža ekosistēmu noturības un ekoloģiskās vērtības uzlabošanai” konkursā piedalījās un atbalstu guva 46 mūsu biedrības biedri, kuri izkops vairāk kā 370 ha jaunaudžu.

Ar gandarījumu varu teikt, ka mūsu biedrībā esošie gandrīz 100 privāto mežu īpašnieku savos meža īpašumos saimnieko ļoti godprātīgi, ar īsta saimnieka redzējumu. Kā atzīst „Verculpu”

saimnieks Ģirts: „Lai ierēdņi man netraucē savā mežā saimniekot!”

Privāto mežu īpašnieki, runājot par pārmaiņām Meža valsts dienestā, teic, ka mums ir vienalga, cik daudz ierēdņu darbojas, jo par notiekošo mūsu mežos tāpat atbildam mēs paši. Ja arī kādam nocērt ko lieku, „zaudējumi gulsies uz paša pleciem”. Jāsargā vien pašiem!

Visiem, kam tuvs mūsu Dzimtenes Zaļais zelts, sargāsim to, būsim lepni ar to, jo tik skaisti meži kā mums, nav nekur citur! Novēlu visiem veselību – gan mežiem, gan to kopējiem!

Biruta Nebare,

Biedrības VIDZEMES AUGSTIENES
MEŽI valdes priekšsēdētāja